

мутафчийският, кожухарският, папукчийският и дялгерският⁴³, но най-заможни са обущарите и те основно даряват средствата за изграждането на чешми и пътища. Продукцията си продават в Северна Централна България, до Никопол. Дряновци бързо реагират на нуждите на пазара и усвояват нови професии като бубарството, в разцвет тук от началото на 60-те години. Копринената пеперуда те отглеждат за бубено семе, което местни търговци изнасят във Франция и Италия⁴⁴. През 70-те години предприемчиви граждани започват да се обвързват със съвременни форми на производство. В Плевен братя Христо и Стоян Славчеви търгуват с фабрични тъкани и конци⁴⁵, в Дряново х. Никола Ахмаков открива в съдружие тютюнева фабрика⁴⁶. Те по европейски маниер се отнасят към клиентите си и ги информират за настъпващи промени в дейността на фирмите. Например: търговската къща на Георги Недков, вероятно не само поради многобройността и местожителството на купувачите, но и поради възприетото модерно отношение към тях, им изпраща публично известие чрез пресата за отделянето на сина Недко Георгиев от бащината фирма⁴⁷.

В някои случаи по своеобразен начин пресата маркира работата на бележити дряновски производители и занаятчии. Обичайна практика е да се конкретизират имената и дейността им, но има и прецеденти. Журналистите не пропускат да коментират работата на един от най-известните национални архитекти и предприемачи майстор Колю Фичето, но без да споменават неговото име. Те, обаче, не пропускат да подчертаят впечатлението, което правят на обществото изключителните му строежи. Първото сведение за сградите на Фичето е в „Цариградски вестник“, който популяризира осветяването на 25 октомври 1859 г. на търновски храм „Св. Спас“⁴⁸. Новината е от значение за биографите на първомайстора, които така могат да датират известния му обект. В „Дунав“ подробно проследява етапите на строителство на големия каменен мост на р. Янтра при Бяла⁴⁹, признат от съвременниците за една от забележителностите на Дунавски вилает, която дължително се посещава от новоназначените генерал-губернатори. За строителството му се отбелязва, че е „направен доста изкусно и е извънредно голям“, че „нарядко има такива мостове... съществуването на такъв един голям и благодарен паметник подава на всички хора радост и благодарение“. В пресата е съобщена и датата 3 юни 1873 г., на която се взема решение за изграждане на нов конак в Търново, също едно от важните творения на дряновския майстор.

В заключение с основание може да се твърди, че данните от възрожденската периодика илюстрират динамиката в икономическото и административното развитие на Дряново. Те допълват останалите исторически източници с конкретни